

אין צריך לשייר כל כך, אלא די בשויר של **שְׁלֹשׁ חֲצִירוֹת שֶׁל שְׁנֵי שְׁנֵי בָתִּים**, דהיינו, שיוציא מכלל עירוב העיר שלש חצירות שיש בכל אחת שני בתים, ועל ידי כך יהא היכר שטעם היתר הטלטול בעיר הוא משום העירוב, ולא יבואו לטלטל בלא עירוב. וְאָמַר עַל כֵּךְ רַב הֵמָּא בְּרַגְלִיאוֹ אִמְרַהּ רַב, הֲלָכָה בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. וּמֵאֵן פְּלִיגַי עָלֶיהָ – וּמִי הוּא הַתָּנָא הַחוֹלֵק עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן בּוֹזָה, רַבִּי יְהוּדָה, וְאִם כֵּן יֵשׁ לַתְּמוּזָה, כִּיצַד פּוֹסֵק רַב הַלֵּכָה כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָאֵתְמַרְתָּ – וְהִי נִתְבָּאָר בְּכֻלָּלִים לַעֲלִי, שְׂכָאִשְׁר חוֹלְקִים בְּרַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הֲלָכָה בְּרַבִּי יְהוּדָה. אֵלָּא בַּהֲכַרְח צָרִיךְ לומר שֶׁאֵין אֲנִי סוֹבְרִים כֻּלָּלִים אֵלּוּ.

דוחה הגמרא: וּמֵאֵי קוּשְׁיָא – מַה מְקוֹם יֵשׁ לַהֲקֻשּׁוֹת עַל כֻּלָּלִים אֵלּוּ מִמָּה שֶׁפִּסֵּק רַב הַלֵּכָה כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דִּילְמָא הֵמָּא נִמְי' – שְׂמָא אִף בָּאן הַטַּעַם הוּא כְּפִי שֶׁנִּתְבָּאָר לַעֲלִי, דְּהִיבָא דְאִיתְמַר אִיתְמַר – שֶׁבִּמְקוֹם שָׁבוּ נִאֲמַרְהָ הַלֵּכָה בַּמְּפּוֹרֵשׁ כִּתְנָא מְסוּיִם יֵשׁ לַנְּהוּג כֵּן, אִפִּילוּ אִם זֶה סוֹתֵר לְכֻלָּלִי הַפֶּסֶק, וְאִילוּ הִיבָא דְלֵא אִיתְמַר לֵא אִיתְמַר – אִךְ בַּמְּקוֹם שֶׁלֹּא נִפְסְקָה הַלֵּכָה כֹּאחֹד הַצִּדִּדִּים יֵשׁ לַנְּהוּג כְּפִי הַכֻּלָּלִים.

הגמרא מנסה להוכיח ממקום אחר שאין לילך אחר הכללים שהובאו לעיל: אֵלָּא יֵשׁ לַהֲכֻיֵּחַ זֹאת מִהָא דִּתְנֵן – מִמָּה שֶׁשְּׁנִינוּ (לִקְמַן פ'א), אֲדָם הַמֵּינִית אֶת בֵּיתוֹ וְהִלָּךְ לְשִׁבּוֹת בְּעִיר אַחֲרָתָהּ, וְלֹא נִשְׁתַּחֲפָה בְּעִירָו עִם בְּנֵי הַחֲצֵר קוֹדֵם שֶׁעוֹב אֶת בֵּיתוֹ, אֲחֵד נִבְרִי וְאֲחֵד יִשְׂרָאֵל – בֵּין אִם גּוֹי הוּא וּבֵין אִם יִהוּדִי, אוֹסֵר לְבִנֵּי הַחֲצִירוֹת – הִרִי הוּא אוֹסֵר עַל בְּנֵי הַחֲצֵר לְטַלֵּל מִן הַבָּתִּים לַחֲצֵר, מֵאֲחֹר שִׁישׁ לוֹ רִשּׁוֹת בְּאוֹתָהּ חֲצֵר וְלֹא עִירֵב עִמָּהֶם, וְאִף עַל פִּי שֶׁאֵינוֹ שׁוֹהֵה בְּעִיר בִּשְׁבֹּתָהּ, מִכֵּל מְקוֹם דִּירָה בְּלֹא בַעֲלִים שְׂמָה דִּירָה. אֵלּוּ דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בֵּין נִכְרִי וּבֵין יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ אוֹסֵר עַל בְּנֵי הַחֲצֵר, מֵאֲחֹר וְאֵינוֹ שׁוֹהֵה בְּעִיר בִּשְׁבֹּתָהּ, וְדִירָה בְּלֹא בַעֲלִים אֵין שְׂמָה דִּירָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, נִבְרִי אוֹסֵר עַל בְּנֵי הַחֲצֵר, לְפִי שִׁיכּוֹל הוּא לְשׁוּב בִּשְׁבֹּתָהּ לַעֲרִיר, וּלְפִיכָךְ אֵינוֹ מְסִיחַ דַּעְתּוֹ מִבֵּיתוֹ, וְהִי זֶה כְּאִילוּ הוּא דֹר עַדִּין שֶׁם, אֲבָל יִשְׂרָאֵל שֶׁהָלַךְ לַעֲרִיר אַחֲרָתָהּ אֵינוֹ אוֹסֵר עַל בְּנֵי הַחֲצֵר, מִפְּנֵי שֶׁאֵין דַּעְתּוֹ יִשְׂרָאֵל לְבֹא בְּשִׁבְתָּהּ מְעִיר אַחֲרָתָהּ לַעֲרִיר, וּלְפִיכָךְ הוּא מְסִיחַ דַּעְתּוֹ מִבֵּיתוֹ, וְהִי זֶה כְּדִירָה שֶׁאֵין לָהּ בַעֲלִים שֶׁאֵינָה אוֹסֶרֶת עַל שֹׂאֵר בְּנֵי הַחֲצֵר. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִפִּילוּ אִם הֵנִיחַ אֶת בֵּיתוֹ וְהִלָּךְ בְּעִירָהּ שִׁבְתָּ לְשִׁבּוֹת אֵצֶל בֵּיתוֹ הַדִּירָה בְּאוֹתָהּ הָעִיר, אֵינוֹ אוֹסֵר עַל בְּנֵי הַחֲצֵר, אִף שִׁיכּוֹל לְשׁוּב לְבֵיתוֹ בִּשְׁבֹּתָהּ, מִפְּנֵי שֶׁכָּבֵד הִסִּיחַ אֶת דַּעְתּוֹ מִלְּדוֹר בְּבֵיתוֹ בְּאוֹתָהּ שִׁבְתָּ. וְאָמַר עַל כֵּךְ רַב הֵמָּא בְּרַגְלִיאוֹ אִמְרַהּ אִמְרַהּ – וּבִשְׁמֵן רַב, הֲלָכָה בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן.

עַתָּה מִבְּאֵרֶת הַגְּמָרָא כִּיצַד יֵשׁ לַהֲכֻיֵּחַ מִכָּאן שֶׁאֵין נּוֹקְטִים לַהֲלָכָה כְּמוֹ הַכֻּלָּלִים שֶׁאֲמַר רַבִּי יוֹחָנָן: וּמֵאֵן פְּלִיגַי עָלֶיהָ – מִי הוּא הַחוֹלֵק בִּמְשֻׁנָּה עַל דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, רַבִּי יְהוּדָה, הַסּוֹבֵר שֶׁרַק אִם הֵלֵךְ בַּעַל הַדִּירָה לַעֲרִיר אַחֲרָתָהּ אֵינוֹ אוֹסֵר, אֲבָל אִם הוּא שׁוֹהֵה בְּאוֹתָהּ הָעִיר אוֹסֵר עַל בְּנֵי הַחֲצֵר, וְאִם כֵּן יֵשׁ לַתְּמוּזָה, כִּיצַד פֶּסֶק רַב לַהֲלָכָה כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָאֵתְמַרְתָּ – וְהִי נִתְבָּאָר לַעֲלִי שֶׁבִּמְחֻלּוֹקֶת רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הֲלָכָה בְּרַבִּי יְהוּדָה. אֵלָּא בַּהֲכַרְח צָרִיךְ לומר שֶׁאֵין סוֹבֵר לְכֻלָּלִים אֵלּוּ.

דוחה הגמרא: וּמֵאֵי קוּשְׁיָא – מַה מְקוֹם יֵשׁ לְקוּשְׁיָא זֶה, דִּלְמָא הֵמָּא נִמְי' – שְׂמָא יֵשׁ לומר אִף בָּאן, דְּהִיבָא דְאִיתְמַר אִיתְמַר – שֶׁבִּמְקוֹם שֶׁנִּאֲמַרְהָ הַלֵּכָה בַּמְּפּוֹרֵשׁ כִּדְעַת תָּנָא פְּלוּנִי יֵשׁ לִילָךְ אַחֲרֵי הַנֶּאֱמָר, וְהִיבָא דְלֵא אִיתְמַר לֵא אִיתְמַר – אִךְ בַּמְּקוֹם שֶׁלֹּא נִפְסְקָה הַלֵּכָה יֵשׁ לִילָךְ אַחֲרֵי הַכֻּלָּלִים.

הגמרא מנסה להוכיח ממקום אחר שאין נוקטים להלכה ככללים אלו: אֵלָּא יֵשׁ לַהֲכֻיֵּחַ מִהָא דִּתְנֵן – מִמָּה שֶׁשְּׁנִינוּ לַהֲלֹךְ (מִטָּה), שֶׁאֲדָם הַמְּהַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ בְּעִירָהּ שִׁבְתָּ וְאֵין עִמּוֹ פֶּתַח שִׁיכּוֹל לַהֲנִיחָה בַּמְּקוֹם מְסוּיִם וּלְקַנּוֹת בְּשִׁבְתָּהּ, רִשְׁאֵי לְקַנּוֹת שְׁבִיתָה עַל יְדֵי שְׂמַחֲלֹךְ בְּרַגְלִיאוֹ אֵל הַמְּקוֹם שֶׁחָפֵץ לְשִׁבּוֹת בּוֹ. וְאוֹמַרְתָּ עַל כֵּךְ הַמְּשֻׁנָּה, וְזֶהוּ שֶׁאֲמַרְנוּ חֲכָמִים, הָעֵנִי רִשְׁאֵי לְהִיּוֹת מְעִירָה בְּרַגְלִיאוֹ בְּלֹא פֶתַח. כְּלוֹמַר, אֲדָם זֶה שֶׁהוּא בֹא בְּדֶרֶךְ וְאֵין עִמּוֹ פֶתַח נִידוֹן כְּעֵנִי, וּלְפִיכָךְ הִקִּילוּ בּוֹ חֲכָמִים שִׁיחָא רִשְׁאֵי לַעֲרֵב עַל יְדֵי הִילּוֹךְ רַגְלִיאוֹ בְּלֹא הִנֵּיחַ פֶּתַח.

וּנְחַלְקוּ שֶׁם תְּנַאֲמִים מַה דִּינוֹ שֶׁל אָדָם הַיוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ וְנִידוֹן כְּעִשִּׂיר לַעֲנֵן זֶה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אֲנִי אֵין לָנוּ אֵלָּא עֵנִי – אֲנִי סוֹבְרִים שֶׁאֵין אָדָם רִשְׁאֵי לַעֲרֵב בְּרַגְלִיאוֹ אֵלָּא אִם כֵּן הוּא מֵהֵלֶךְ בְּדֶרֶךְ וְאֵין לוֹ פֶתַח שְׁנִידוֹן כְּעֵנִי, אֲבָל הַיוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ וְיֵשׁ לוֹ פֶתַח נִידוֹן כְּעִשִּׂיר וְאֵינוֹ יִכּוֹל לְקַנּוֹת שְׁבִיתָה עַל יְדֵי הִילּוֹךְ רַגְלִיאוֹ, אֵלָּא עַל יְדֵי הַנְּחִית פֶתַח. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֲחֵד עֵנִי וְאֲחֵד עֲשִׂיר רִשְׁאִים לְקַנּוֹת שְׁבִיתָה בְּרַגְלִיאוֹ בְּלֹא הַנְּחִית פֶתַח, וְלֹא אֲמַרְנוּ חֲכָמִים שֶׁמְעִירָבִין בְּפֶתַח אֵלָּא כְּדִי לְהִקְלֵל עַל הָעֲשִׂיר שֶׁלֹּא יֵצֵא וְיַעֲרֵב בְּרַגְלִיאוֹ. דְּהֵינּוּ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה צָרִיךְ לְטַרַח וְלַהֲלֹךְ לְמְקוֹם שֶׁהוּא חָפֵץ לְקַנּוֹת בּוֹ שְׁבִיתָה, אֵלָּא יִכּוֹל לְשַׁלּוֹחַ שְׁלִיחַ לַהֲנִיחַ שֶׁתַּעֲבֹר, וְעַל יְדֵי כֵךְ יִקְנֶה שְׁבִיתָה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם.

עַתָּה מִבְּאֵרֶת הַגְּמָרָא כִּיצַד יֵשׁ לַהֲכֻיֵּחַ מִמְּשֻׁנָּה זֶה שֶׁאֵין הַלֵּכָה כְּמוֹ הַכֻּלָּלִים שֶׁאֲמַר רַבִּי יוֹחָנָן: וּמִתְנֵי לִיה – שׁוֹנֵה הִיָּה רַב חֵיָּא בְּרַב אֲשִׁי לְחֵיָּא בְּרַב מִשְׁנָה זֶה קְמִיָּה – לְפָנֵינוּ דְרַב, וְשׁוֹנֵה לְפָנֵינוּ אֶת שִׁיטַת רַבִּי יְהוּדָה שֶׁאֲחֵד עֵנִי וְאֲחֵד עֲשִׂיר רִשְׁאִים לְקַנּוֹת שְׁבִיתָה בְּרַגְלִיאוֹ בְּלֹא הַנְּחִית פֶתַח. וְאָמַר לִיה רַב לְרַב חֵיָּא בְּרַב אֲשִׁי, סִיִּים בְּהָ נִמְי' – הוֹסֵף לַשְּׁנוֹת בִּמְשֻׁנָּה זֶה, שֶׁהֲלָכָה בְּרַבִּי יְהוּדָה, וְלִכְאוּרָה יֵשׁ לַתְּמוּזָה, תְּרַתִּי לְמָה לִי – מְדוּעַ צָרִיךְ לַהֲשִׁמְעֵנוּ שְׁנֵי פַעֲמִים שֶׁהַלֵּכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה, וְהָאֵתְמַרְתָּ – וְהִי נִתְבָּאָר בְּכֻלָּלִים לַעֲלִי שֶׁבִּכֵּל מְקוֹם בּוֹ נִחְלָקוּ רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יְהוּדָה הֲלָכָה בְּרַבִּי יְהוּדָה, אֵלָּא יֵשׁ לַלְמוּד מִכָּךְ שֶׁאֵין סוֹבְרִים לַהֲלָכָה כֻּלָּלִים אֵלּוּ, וּלְפִיכָךְ הוּצָרָךְ רַב לַהֲשִׁמְעֵנוּ שֶׁבִּמְשֻׁנָּה זֶה הַלֵּכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה.

דוחה הגמרא: וּמֵאֵי קוּשְׁיָא – מַה מְקוֹם יֵשׁ לַהֲקֻשּׁוֹת מִכָּאן עַל רַבִּי יוֹחָנָן, דִּילְמָא – הִרִי יִתְכַן לומר דְּרַב לִית לִיה לְהֵנִי בְּלָלִי – שֶׁרַב אֲבָן אֵינוֹ סוֹבֵר לְכֻלָּלִים אֵלּוּ, אִךְ רַבִּי יוֹחָנָן חוֹלֵק עָלָיו בּוֹזָה, וְכֻלָּל הוּא בִּידְנֵינוּ (בִּיצָה ד'), שֶׁבִּמְחֻלּוֹקֶת רַב וְרַבִּי יוֹחָנָן הַלֵּכָה כְּדִבְרֵי רַבִּי יוֹחָנָן.

הגמרא מנסה להוכיח מדברי רבי יוחנן עצמו שאינו סובר לכללים אלו: אֵלָּא יֵשׁ לַהֲכֻיֵּחַ מִהָא דִּתְנֵן – מִמָּה שֶׁשְּׁנִינוּ בַּמִּסְכָּת יִבְמוֹת (מֵא), הִיָּבָמָה – אִשָּׁה שִׁמְתָה בַּעֲלָהּ בְּלֹא בָנִים, הַזְּקוּקָה לִיבּוֹם אוֹ חֲלִיצָה מֵאִחִי בַּעֲלָהּ, לֹא תִּחְלוּץ וְלֹא תִּתְּנֵיבָם עַד שֶׁיֵּהוּ לָהּ שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים – עַד שֶׁיַּעֲבֹרוּ שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים מִמִּיתָה בַּעֲלָהּ, וְכֵן שֶׁאֵין כָּל הַנְּשִׂאִים שֶׁנִּתְאָלְמָנוּ אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ מִבְּעִלְהֶן, אִף אִם אֵינוֹ זְקוּקוֹת לִיבּוֹם אוֹ חֲלִיצָה, לֹא יִנְשְׂאוּ וְלֹא יִתְאַרְסוּ אַחֲרָיָהּ, עַד שֶׁיֵּהוּ לָהּ שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים מִמִּיתָה בַּעֲלָהּ אוֹ הַגִּירוּשִׁין, אֲחֵד בְּתוּלוֹת וְאֲחֵד בְּעוּלוֹת, אֲחֵד אֱלֻמְנוֹת וְאֲחֵד גִּירוּשׁוֹת, אֲחֵד אֲרוּסוֹת וְאֲחֵד נְשׂאוֹת. כְּלוֹמַר, בֵּין אִם נִתְאָלְמָנוּ אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ מִן הַבְּעַל הָרִאשׁוֹן כְּשֶׁהָיוּ מֵאוּרוֹסוֹת, שְׁעִדִּין בְּתוּלוֹת הֵן, וּבֵין אִם נִתְאָלְמָנוּ אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ מִן הַנִּישׂוּאִין, שֶׁכָּבֵר נִבְעֵלוּ לְרִאשׁוֹן, בְּכָל עֵינֵן צָרִיכוֹת לַהֲתַמְנִין שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים קוֹדֵם שֶׁיִּנְשְׂאוּ אוֹ יִתְאַרְסוּ אַחֲרָיָהּ. אֵלּוּ דְּבָרֵי תָנָא קָמָא.

וְעַתָּה אִיסוֹר זֶה, לְפִי שֶׁאִם לֹא תִתְּנֵן וְתִנְשֵׂא מִיד לְאַחַר, וְתִלְד לְאַחַר שְׁבַע חֲדָשִׁים, לֹא נִדַּע אִם וְלֹד זֶה הוּא מִבְּעִלָּהּ הָרִאשׁוֹן, וְנִלְד לַתְּשַׁעָה חֲדָשִׁים, אוֹ שֶׁהוּא מִבְּעִלָּהּ הַשֵּׁנִי, וְנִלְד לַשְּׁבַעָה חֲדָשִׁים, וְעֵינֵינוּ עַל עֲלוֹל לַגְּרוֹם לְמַכְשָׁלוֹת רַבִּים, וּלְפִיכָךְ צָרִיכָה לַהֲתַמְנִין שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים הַבְּחִנָּה קוֹדֵם שֶׁתִּנְשֵׂא אַחֲרָיָהּ, וְלִאֲחֵר הַתְּמַנָּה זֶה אִף אִם תִּלְד לַשְּׁבַעָה חֲדָשִׁים מִנִּישׂוּאָהָ יִהְיֶה הַדְּבַר בְּרוּר שֶׁהוּא בְּנוֹ שֶׁל הַשֵּׁנִי, וְאִף עַל פִּי שֶׁטַּעַם זֶה אֵינוֹ שִׁיךְ אֵלָּא בְּאִשָּׁה שֶׁהִיָּתָה נְשׂוּאָה מִתְּחִילָה וְחִפְצָה עַתָּה לַהֲנִשֵּׂא אַחֲרָיָהּ, מִכֵּל מְקוֹם גֹּזֵר תָּנָא קָמָא אִפִּילוּ בְּאִשָּׁה שֶׁהִיָּתָה מֵאוּרוֹסָה מִתְּחִילָה שֶׁלֹּא תִנְשֵׂא וְאִף לֹא תִתְאַרֵס שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים, גִּירָה מְשׁוּם נְשׂוּאָה הַבָּאָה לַהֲנִשֵּׂא.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, נִשִּׁים שֶׁהָיוּ נְשׂאוֹת מִתְּחִילָה וְנִתְאָלְמָנוּ אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ, יִתְאַרְסוּ – מוֹתֵרוֹת הֵן לַהֲתַאֲרֵס מִיד, שֶׁהִי אֵינוֹ יִכּוֹלֹת לַהֲתַעֲבֹר מִן הַשֵּׁנִי עַד שֶׁתַּעֲבֹר, אֲמָנָה לֹא יִנְשְׂאוּ עַד לְאַחַר שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים. וְנִשִּׁים שֶׁהָיוּ מִתְּחִילָה אֲרוּסוֹת וְנִתְאָלְמָנוּ אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ, יִנְשְׂאוּ – מוֹתֵרוֹת הֵן לַהֲנִשֵּׂא מִיד, שֶׁהִי לֹא הִי יִכּוֹלֹת לַהֲתַעֲבֹר מִן הַבְּעַל הָרִאשׁוֹן, לְפִי שֶׁלֹּא הָיוּ נְשׂאוֹת לוֹ, הוּיָן מֵאֲרוּסָה שְׁבִיתָה וְהָיָה מֵאִשָּׁה שֶׁהִיָּתָה מֵאוּרוֹסָה בְּאַרְץ יְהוּדָה, שֶׁאֵינָה רִשְׁאִיתָה לַהֲנִשֵּׂא תוֹךְ שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים מִמִּיתָה בַּעֲלָהּ אוֹ גִירוּשִׁיהָ, מִפְּנֵי שֶׁלְּבָבוֹ שֶׁל הָאָרוּס שֶׁבְּאַרְץ יְהוּדָה נִסָּה בְּאֵרוֹסוֹתָהּ, כְּלוֹמַר, רַגִּיל הוּא בָּהּ וּמִכִּירָהּ, לְפִי

1 שהיו רגילים ביהודה ליחד את המאורסים קודם כניסתם לחופה,
 2 ויתכן שנתרצתה ונבעלה לו, ועל כן צריכה להמתין שלשה חדשי
 3 הבחנה כנשואה.
 4 **רבי יוסי אומר**, **כָּל הַנָּשִׁים הַנְּשׂוּאוֹת יִתְאַרְסוּ** – מותרות הן
 5 להתארס מיד, ואין גזרים על אירוסין משום נישואין, חוץ מן
 6 הַאֲלֻמָּה – אשה שמת בעלה, שאינה רשאית להתארס בתוך
 7 שלושים יום למיתת בעלה, **מִפְּנֵי הָאֵיבּוֹל** – לפי שהיא חייבת בדיני
 8 אבילות על בעלה, אבל גרושה מותרת להתארס מיד לאחר
 9 גירושיה.
 10 **וְאִמְרִינָן** במסכת יבמות (מב), **רבי אלעזר לא על לבי מדרשא** – לא
 11 בא לבית המדרש, **אִשְׁכַּחֲיָה** – פגש **לְרַבִּי אָפִי דְהִנֵּה קָאִים** – שהיה
 12 עומד. **אָמַר לֵיהּ רבי אלעזר** אסי, **מָאִי אָמֹר כִּי מִדְרָשָׁא** –
 13 מה אמרו בבית המדרש. **אָמַר לֵיהּ רבי אסי**, **הָכִי אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן**,
 14 **הִלְכָּה בְּרַבִּי יוֹסִי**, המתיר לגרושה להתארס מיד לאחר גירושיה.
 15 מבררת הגמרא: ממה שפסק רבי יוחנן הלכה כרבי יוסי, **מִכְּבָּלִל** –
 16 משמע, **דִּיחִידָאָה פְּלִיג עֲלֵיהּ** – שתנא קמא החולק על רבי יוסי ואוסר
 17 על נשואה להתארס דעת יחיד היא, שאם היתה זו דעת רבים לא
 18 היה רבי יוחנן פוסק הלכה כרבי יוסי כנגד הרבים.
 19 מבארת הגמרא: **אֵין** – אכן כך, דברי תנא קמא דעת יחיד הם.
 20 **וְהִתְנַיָּא** – ויש להוכיח כן ממה ששינוי בברייתא. **הָרִי שְׁהִיתָה**
 21 אשה נשואה שנתאלמנה או נתגרשה, ובחדשים שקדמו למיתה
 22 או לגירושין היתה **רְדוּפָה לִילָף לְבֵית אֲבִיהָ**, כלומר, היתה רגילה
 23 לחיות רוב ימיה בבית אביה המתגורר בעיר אחרת ממקום מגורי
 24 בעלה, וממילא לא היתה רגילה עם בעלה, **אוּ (שְׁהִיתָה) [שְׁהִיתָ]**
 25 **לָהּ פַּעַם עִם בַּעְלָהּ** ולא שימשה עמו, **אוּ שְׁהִיתָ בַּעְלָהּ זָקֵן אוּ**
 26 **חֹלָה** ואינו ראוי לשמש, **אוּ שְׁהִיתָה חַיָּא** חולה ואינה מקבלת
 27 טורח תשמיש, או שהוחזקה עֲקָרָה על ידי שנישאת לשלשה בני
 28 אדם ולא ילדה, או שהיתה זָקֵנָה או קְטַנָּה, וכן אם היתה
 29 **אֵיילוּנִית** – עקרה מלידה, שאין לה סימני נערות לעולם, וכן אם
 30 היתה אשה שֶׁאֵינָה רְאוּיָה לִילֵד מחמת סם ששתתה, **אוּ שְׁהִיתָ**
 31 **בַּעְלָהּ חֲבוּשׁ בְּבֵית הָאֲסוּרִין** בחדשים שקדמו למיתתו או
 32 לגירושין, וכן אשה הַמְּפֻלָּה ולד לאחר מיתת בעלה, בִּזְמַן – כל
 33 נשים אלו, אם חפצות הן להנשא לאחר צְרִיכֵין לְהִמָּתֵין שְׁלִישָׁה
 34 חֳדָשִׁים, ואף על פי שודאי הדבר שאינן מעוברות מן הבעל
 35 הראשון, מכל מקום יש לגזור אף בהן משום שאר נשים הראויות
 36 להתעבר מבעליהן. אלו דְּבָרֵי רַבִּי מְאִיר. **רַבִּי יוֹסִי מְתִיר לְנָשִׁים**
 37 **אֶלּוּ לִיאָרְס לְוִישָׁא מִיד**, ואינו גוזר בהן משום שאר נשים. מבואר
 38 מדברי הברייתא, שרבי מאיר הוא החולק על רבי יוסי בדינים אלו.
 39 והוא תנא קמא שבמשנתנו, ולפי שדעת יחיד הוא, פסק רבי יוחנן
 40 הלכה כרבי יוסי.
 41 עתה מבארת הגמרא כיצד יש להוכיח שרבי יוחנן אינו סובר את
 42 כללי הפסק שהובאו לעיל בשמו: הרי לכאורה יש לתמוה, לָמָּה לִי

43 – מדוע הוצרך רבי יוחנן לפסוק הלכה כרבי יוסי במחלוקתו עם רבי
 44 מאיר, **וְהָא אָמְרַת** – והרי רבי יוחנן עצמו אמר לעיל שבכל מקום
 45 שנחלקו **רַבִּי מְאִיר וְרַבִּי יוֹסִי הִלְכָּה בְּרַבִּי יוֹסִי**. אלא בהכרח יש
 46 ללמוד מכך שרבי יוחנן לא אמר כללים אלו מעולם, אלא אמוראים
 47 אחרים אמרו מדעת עצמם, ולפיכך הוצרך רבי יוחנן להשמיענו
 48 שבמשנה זו הלכה כדברי רבי יוסי.
 49 דוחה הגמרא: **וּמָאִי קוֹשִׁיָא** – מה מקום יש לקושיא זו, **דְּלָמָא** – הרי
 50 יתכן לומר שרבי יוחנן עצמו אמר כללים אלו, ומכל מקום הוצרך
 51 לפסוק כאן הלכה כרבי יוסי במחלוקתו עם רבי מאיר, **לְאִפְּדִין** – כדי
 52 להוציא מִדְּרַב נִחְמָן אָמַר שְׁמוּאֵל, דָּאֲמַר שִׁיש לִפְסוֹק הִלְכָּה בְּרַבִּי
 53 מְאִיר בְּנִיזְדוּתָיו – בכל מקום שהוא מחמיר לאסור משום גזירה, ועל
 54 כן הוצרך רבי יוחנן להשמיענו שאף על פי שרבי מאיר מחמיר כאן
 55 יותר מרבי יוסי, מכל מקום אין הלכה כמותו אלא כרבי יוסי.
 56 הגמרא מנסה להוכיח ממקום אחר שרבי יוחנן עצמו אינו סובר
 57 כללים אלו: **אֵלָּא** – יש להוכיח כן **מִהָא דְתֵנִיָּא** – ממה ששינוי
 58 בברייתא, הוֹלְכִין – מותר לילך לְיָרִיד שֶׁל נְכָרִים, דהיינו, יום שוק
 59 הנקבע ליום חג של גוים, וְלוֹקְחִים (קונים) מִהֵן שם בְּהֵמָה וְעֲבָדִים
 60 וְשִׁפְחוֹת, בְּתִים שְׂדוֹת וְכַרְמִים, וְכוּתֵב שטרות לראיה שקנה מהם,
 61 וּמַעְלָה את השטרות בְּעִרְכָּאוֹת שְׁלָחָן – לפני הדיינים שלהם
 62 שיחתמו עליהם, ואף על פי שנותן להם חשיבות בזה, ויש לחוש שמא
 63 ילכו ויודו על כך לעבודת זרה, מכל מקום רשאי הוא לעשות כן.
 64 **מִפְּנֵי שְׁהוּא כְּמַצִּיל** את רכושו מִיָּדֵן של הגוים, שהרי אם לא יחתים
 65 את דייניהם על השטרות עלולים המוכרים לערער על המכירה. **וְאִם**
 66 **הָיָה הַלּוֹקֵחַ מֵהֶם בְּהֵן** רשאי הוא להיות מְטַמֵּא בַּחוּצָה לְאֶרֶץ –
 67 ליצא לחוץ לארץ וליטמא בטומאת ארץ העמים שהיא טומאה
 68 מדרבנן, כדי לְדוֹן וּלְעַרְעֵר עֲמָהּ על מכירה זו. וְכִשֵּׁם שֶׁרְשָׁאִי הוּא
 69 להיות מְטַמֵּא בטומאת חוּצָה לְאֶרֶץ כִּךְ רשאי הוא להיות מְטַמֵּא
 70 בְּבֵית הַקְּבָרוֹת.
 71 מקשה הגמרא: בֵּית הַקְּבָרוֹת סָלְקָא דְעֵתָהּ – וכי תעלה על דעתך
 72 שרשאי הוא להיות נטמא בבית הקברות, הרי טוֹמְאָה דְאִוּיִיתָא
 73 הִיא, ולא הותר לעבור על לא דאורייתא משום הפסד ממון.
 74 מתרצת הגמרא: **אֵלָּא** כוונת הברייתא שרשאי להיות נטמא בטומאת
 75 בֵּית הַפָּרֶס שהיא מִדְרַבָּנָן, דהיינו, שרשאי לילך בשדה שנחרש בו
 76 קבר ואין ידוע היכן הוא, ואף שגזרו חכמים טומאה על כל השדה,
 77 מכל מקום הקילו לו לילך שם משום הפסד ממון.
 78 ממשכיכה הברייתא: וְכֵן רְשָׁאִי הִכְהֵן להיות מְטַמֵּא בטומאות אלו כדי
 79 לִישָׂא אִשָּׁה וּלְלַמֵּד תּוֹרָה. **אָמַר רַבִּי יְהוּדָה**, **אִמְתִּי רְשָׁאִי הוּא**
 80 לִיטְמָא לְצוּרֵךְ לִימוֹד תּוֹרָה, בְּזִמְנֵן שְׂאִין מוֹצֵא רַב לְלִמּוֹד הֵימְנוּ
 81 בטהרה, אֲבָל אִם מוֹצֵא הוּא רַב לְלִמּוֹד הֵימְנוּ בלא שיוצרך ליטמא,
 82 לֹא יִטְמָא אפילו בטומאות דרבנן.
 83 **רַבִּי יוֹסִי אָמַר**, **אֵף בְּזִמְנֵן שְׁהוּא מוֹצֵא רַב לְלִמּוֹד הֵימְנוּ בטהרה נָמִי**
 84 **יִטְמָא** – מכל מקום רשאי הוא ליטמא כדי ללמוד מרב אחר, לָפִי

שבייתה ברשות הנכרי בכניסת היום טוב, וְהַחֲזִירָה לֹא הִנְכִּיר לְיִשְׂרָאֵל
 את הכלי ביום טוב, וְכֵן הַכֵּלִים וְהַחֲזִירָה וְהַחֲזִירָה וְהַחֲזִירָה וְהַחֲזִירָה וְהַחֲזִירָה
 של הפקר שֶׁשָּׂכְנוּ בְּתוֹךְ הַתְּחוּם שֶׁל הָעִיר, כֵּל אֵלּוּ קִנּוּ שְׁבִיתָה
 במקומם בשעת בין השמשות, ולפיכך יֵשׁ לָהֶן אֲלֵפִים אֲמָה לְכָל
 רוח. וְנִכְרִי שֶׁהֵבִיא לוֹ לְיִשְׂרָאֵל פְּטוּר מִחוּץ לַתְּחוּם, הָרִי זֶה
 הִישְׁרָאֵל לֹא יוֹזֵם מִמְּקוֹמָן – מארבע אמות שלהם, לפי שפירות אלו
 קנו שבייתה במקומם בכניסת היום טוב, ולאחר מכן הוציאם הגוי
 מחוץ לתחומם, ונמצא שאין להם עתה אלא ארבע אמות. מבואר
 מדברי הברייתא שחפצי נכרי קונים שבייתה במקומם, ולפיכך יש להם
 אלפיים אמה לכל רוח כשהם בתוך תחומם, וכשיצאו ממנו אין להם
 אלא ארבע אמות.
 עתה מבארת הגמרא כיצד יש להקשות מברייתא זו על דברי
 שמואל, הסובר שחפצי נכרי אינם קונים שבייתה אפילו לשיטת רבי
 יוחנן בן נורי: אִי אֲמַרְתָּ בְּשִׁלְמָא – דברי הברייתא מבוארים הם, אם
 תאמר דקסבר רבי יוחנן בן נורי שחפצי נכרי קונין שְׁבִיתָה, שיש
 לומר הָא מַנִּי – ברייתא זו הסוברת שחפצי נכרי קונים שבייתה
 בשיטת מי היא עומדת, בשיטת רבי יוחנן בן נורי היא, אֲלֵא אִי
 אֲמַרְתָּ – אך אם תאמר דקסבר רבי יוחנן בן נורי שחפצי הנכרי אין
 קונין שְׁבִיתָה, אם כן יש לתמוה, הָא מַנִּי – ברייתא זו כשיטת מי היא,
 לֹא כִרְבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי וְלֹא כִרְבִּנָן.
 ומחמת קושיא זו מבארת הגמרא את דברי שמואל באופן אחר: אלא
 לְעוֹלָם קִסְבָּר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי שֶׁחֲפָצֵי הַנְּכָרִי קוֹנִין שְׁבִיתָה, כפי
 שהוא סובר לגבי חפצי הפקר, ודברי רבי שמעון בן אלעזר בברייתא
 הם כשיטת רבי יוחנן בן נורי, וְשִׁמּוּאֵל דְּאֲמַר שחפצי נכרי אינם קונים
 שבייתה, כִּרְבִּנָן – אמר זאת בשיטת חכמים, הסוברים שחפצי הפקר
 אינם קונים שבייתה, וממילא גם חפצי נכרי דינם כן. וְדִקְאֲמַרְתָּ – ומה
 שהקשינו לעיל מדוע הוצרך שמואל לומר לשיטת רִבְּנָן שחפצי נכרי
 אינם קונים שבייתה, פְּשִׁטָּא – הרי דבר זה פשוט הוא, שמאחר וחפצי
 הפקר אינם קונים שבייתה לשיטתם, כל שכן שחפצי נכרי אינם קונים
 שבייתה. יש לתרץ שהוצרך שמואל להשיענו זאת, דְּהוּ דְּתִיבָא –
 לפי שהיה מקום לומר, שאף שמעיקר הדין חפצי נכרי אינם קונים
 שבייתה מכל מקום תקנו חכמים שקנו, גְּזִירָה בְּעָלִים דְּנִכְרִי אֲמַר
 בְּעָלִים דְּיִשְׂרָאֵל – מאחר שיש לחוש שאם יראו בני אדם שחפצי נכרי
 אינם קונים שבייתה יטעו לומר שאף בחפצי ישראל הדין כן, קָא
 מְשַׁמְעֵי לָן שמואל שאין חכמים חוששים לזה, ולפיכך הם סוברים
 שחפצי הנכרי אינם קונים שבייתה. נמצא לדברי שמואל, שנחלקו
 חכמים ורבי יוחנן בן נורי בין לענין חפצי הפקר ובין לענין חפצי נכרי,
 שלדברי חכמים אלו ואלו אינם קונים שבייתה, ולדברי רבי יוחנן בן
 נורי שניהם קונים שבייתה.
 הגמרא מביאה את דעת רבי יוחנן החולק על שמואל: וְרַב תַּיִיבָר
 אָבִין אֲמַר רַבִּי יוֹחָנָן, חֲפָצֵי נִכְרִי קוֹנִין שְׁבִיתָה, אפילו לשיטת
 חכמים הסוברים שחפצי הפקר אינם קונים שבייתה, גְּזִירָה בְּעָלִים
 דְּנִכְרִי אֲמַר בְּעָלִים דְּיִשְׂרָאֵל. נמצא לדברי רבי יוחנן, שלא נחלקו רבי
 יוחנן בן נורי וחכמים אלא בחפצי הפקר, אם קונים הם שבייתה או לא,
 אבל בחפצי נכרי הכל מודים שקונים שבייתה.
 הגמרא מביאה מעשה בענין בהמת נכרים שבאה מחוץ לתחום ביום
 טוב: הִנְהוּ דְּכָרִי – מעשה היה באילים, דְּאִתּוּ – שהביאום נכרים ביום
 טוב מחוץ לתחום למקום ששמו מְכַרְכְּתָא, שָׂרָא לָהּ – התייר להם
 רָבָא לָכֵן עִירוּ מִחוּצָא לְמִזְבֵּן מִצִּיחָהוּ – לקנות אילים אלו מן
 הנכרים לצורך סעודת יום טוב ולהביאם לעירם, שהיתה מחוץ
 סמוכה למברכתא בתוך ארבעת אלפים אמה, והיו מניחים עירובי
 תחומין בניניהן.
 אָמַר לִית רַבִּינָא לְרָבָא, מֵאִי דְּעִתִּיד – מה היא סברתך להתיר אילים
 אלו שבאו ביום טוב מחוץ לתחום, משום שסובר אתה את הדין
 דְּאֲמַר רַב יְהוּדָה אֲמַר שְׁמוּאֵל, שֶׁחֲפָצֵי נִכְרִי אֵין קוֹנִין שְׁבִיתָה,
 ונמצא שלא יצאו כלל מחוץ לתחום. וְיֵשׁ לַתְּמוּהָ עַל דְּבָרֶיךָ, הָא –
 הרי כלל הוא בדינו, שבכל מקום שנחלקו שְׁמוּאֵל וְרַבִּי יוֹחָנָן הִלְכָה

שְׂאִין מִן הַכֵּל זוֹכֵה אֲדָם לְלִמּוּד – לא מכל רב זוכה אדם ללמוד
 תורה, שיש רב שמשנתו סדורה בפיו ושונה לתלמידיו בדרך קצרה,
 ואם מוצא רב כזה רשאי ליטמא כדי ללמוד הימנו, אף כשיש רבנים
 אחרים שיכול ללמוד מהם בטוהרה. וְאֲמַר רַבִּי יוֹסִי, שיש להביא
 ראיה לדבריו אלו מִמַּעֲשֵׂה שְׁהִיָּה בְּיוֹסֵף הַכֹּהֵן, שֶׁחָלַף אֶצֶל רַבּוֹ
 לחוץ לארץ למקום ששמו צִדְקָה, כדי ללמוד תורה, אף שהיה מוצא
 אחרים שילמדוהו בארץ ישראל.
 עתה מבארת הגמרא כיצד יש ללמוד משם שרבי יוחנן אינו סובר את
 הכללים שנשנו לעיל: וְאֲמַר עַל כֵּךְ רַבִּי יוֹחָנָן, שֶׁהִלְכָה כִּרְבִּי יוֹסִי.
 ויש לתמוה, לָמָּה לִי – מדוע הוצרך רבי יוחנן לפסוק הלכה כרבי יוסי
 במחלוקתו עם רבי יהודה, וְהָא אֲמַרְתָּ – והרי נתבאר בכללים
 שהובאו לעיל שבכל מקום בו נחלקו רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הִלְכָה
 כִּרְבִּי יוֹסִי. אלא בהכרח שרבי יוחנן עצמו אינו סובר כללים אלו,
 ואמוראים אחרים אמרו מדעת עצמם.
 דוחה הגמרא: אֲמַר אָבִין, אֲצִטְרִיד – הוצרך רבי יוחנן לפסוק כרבי
 יוסי, אף שהוא סובר שהלכה כמותו בכל מקום בו נחלק עם רבי
 יהודה, משום דְּלִקְאָ דְּעִתְיָהּ אֲמִינָא – סבורים היינו לומר, דְּהִנֵּי מִיָּלִי
 בְּמַתְנִיתִין – שאין כללים אלו אמורים אלא כשנחלקו התנאים
 במשנה, אֲמָל כִּשְׁנַחֲלֹק בְּבְרִיתָא אִימָא לֹא – שמא אין הולכים אחר
 כללים אלו, קָא מְשַׁמְעֵי לָן – לפיכך הוצרך רבי יוחנן להשמיענו שאף
 בברייתא נהוגים כללים אלו, והלכה כרבי יוסי במחלוקתו עם רבי
 יהודה. מאחר ונתבאר שאין להוכיח מדברי רבי יוחנן שאינו סובר
 כללים אלו, אם כן יש לתמוה, מדוע אמר רב משרשיא לעיל (מז)
 שאין סוברים להלכה את כללי הפסק שנתבארו שם.
 מבארת הגמרא: אֲלֵא הֵכִי קָאֲמַר – כך היתה כוונתו של רב
 משרשיא לומר, הִנֵּי בְּלִי לֹא דְּכָרִי הַכֵּל נִינְהוּ – כללים אלו אינם
 מוסכמים על דעת הכל, דְּהָא רַב לִית לֵיהּ הִנֵּי בְּלִי – שהרי רב אינו
 סוברם, וכפי שנתבאר לעיל (ע"א) שיש להוכיח כן ממה שהוצרך
 לפסוק הלכה כרבי יהודה במחלוקתו עם רבי מאיר, לגבי אחד עני
 ואחד עשר מערבים ברגליהם.
 הגמרא דנה לגבי חפצי נכרי אם קונים שבייתה: אֲמַר רַב יְהוּדָה אֲמַר
 שְׁמוּאֵל, חֲפָצֵי נִכְרִי אֵין קוֹנִין שְׁבִיתָה במקומם, ולפיכך אם שאל
 אדם מישראל כלים מן הגוי בשבת או ביום טוב רשאי הוא להוליכם
 כרגליו, וכמו כן אם הביא הנכרי כלים מחוץ לתחום אינם נאסרים
 בטלטול.
 מבררת הגמרא: לָמָּא – לשיטת מי אמר שמואל את דינו, אִילִימָא
 – אם נאמר שפסק כן לְרִבְּנָן – לשיטת חכמים, הסוברים שחפצי
 הפקר אינם קונים שבייתה במקומם, אם כן יש להקשות, פְּשִׁטָּא – דין
 זה פשוט הוא, ולא הוצרך שמואל להשמיענו זאת, דְּהִשְׁתָּא – שהרי
 לדברי חכמים אפילו חֲפָצֵי הַפֶּקֶר דְּלִית לָהּ וְשִׂינָא לָהּ – שאין להם בְּעָלִים
 אֵין קוֹנִין שְׁבִיתָה, אף שהיה מקום לומר שיקנו שבייתה לעצמם לפי
 שאינם תלויים באחר, ואם כן, חֲפָצֵי הַנְּכָרִי דְּאִית לָהּ וְשִׂינָא לָהּ – שיש להם
 בְּעָלִים, מִיבְּעִינָא – וכי צריך לומר שאינם קונים שבייתה, הרי נגזרים
 הם אחר בעליהם, וכשם שהנכרי אין לו דין שבייתה כך חפציו אינם
 קונים שבייתה. אֲלֵא בהכרח צריך לומר, ששמואל אמר דין זה
 אֲלֵיבָא – לשיטתו דְּרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, הסובר שחפצי הפקר קונים
 שבייתה במקומם, וְקָא מְשַׁמְעֵי לָן שמואל, דְּאִמַר דְּאֲמַר – באיזה
 אופן אמר רבי יוחנן בן נורי שחפצים קונין שְׁבִיתָה, הִנֵּי מִיָּלִי –
 דברים אלו אמורים דווקא בחֲפָצֵי הַפֶּקֶר, דְּלִית לָהּ בְּעָלִים – שאין
 להם בעלים שיהגרו אחריהם, אֲמָל חֲפָצֵי הַנְּכָרִי דְּאִית לָהּ וְשִׂינָא לָהּ – שיש
 להם בְּעָלִים, לֹא – אין הם קונים שבייתה לעצמם, אלא נגזרים אחר
 בעליהם, ולפיכך, כשם שאין הבעלים הנכרים קונים שבייתה כך
 חפציהם אינם קונים שבייתה.
 הגמרא מקשה על דברי שמואל מברייתא: מִיתִיבִי – הקשו בני
 הישיבה, שנינו בברייתא, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֵעָזָר אָמַר, אדם
 מישראל הַשּׁוֹאֵל – נוטל בהשאלה כֵּל מִן הַנְּכָרִי הָדָר בעירו ביום
 טוב, וְכֵן הַמְּשָׁאֵל לוֹ לְנִכְרִי בן עירו כֵּל מִעֶרֶב יוֹם טוֹב, וקנה הכלי

המשך ביאור למס' עירובין ליום רביעי עמוד ב

1 כִּרְבִּי יוֹחָנָן, וְהָרִי אָמַר רַב חֵיָּיא פַּר אָבִין אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן שְׁחַפְּצִי
2 נְכָרִי קוֹנִין שְׁבִיתָהּ, גִּזְרָה בְּעָלִים דְּנִכְרִי אָטוּ בְּעָלִים דִּישְׂרָאֵל,
3 וּנְמַצָּא שְׁאִילִים אֱלוֹ קְנוֹ שְׁבִיתָהּ בַּמְקוֹמָם בְּכַנִּיסַת הַיּוֹם טוֹב, וּמֵאֲחֵר
4 וַיֵּצְאוּ לֵאחֲרַי מִכֵּן מִן הַתַּחֲוֹם אֵין לָהֶם אֶלֶּא אַרְבַּע אֲמוּת בַּמְקוֹם
5 עֲמִידָתָם, וְכִיצַד מֵתִיר אֶתָּה לְבָנֵי עִירָךְ מִחוּזָא לְטַלְטַל אִילִים אֱלוֹ עַד
6 לַעִירָם.
7 הֵדֵר אָמַר רַבָּא – וּמִחֲמַת קוּשִׁיא זֹו חֹזֵר בּוֹ רַבָּא מֵהוֹרָאֲתוֹ, וְאָמַר,
8 לִיִּזְדַּבְּנוּ לְבָנֵי מִבְּרַכְתָּא – יֵשׁ לְהַתִּיר לְמַכּוֹר אִילִים אֱלוֹ רַק לְבָנֵי
9 הָעִיר מִבְּרַכְתָּא, וּמוֹתָרִים הֵם לְטַלְטַל בְּכָל הָעִיר, וְאֵף עַל פִּי ש'אֵין

10 לָהֶם אֶלֶּא אַרְבַּע אֲמוּת', מִשּׁוּם דְּכוּלָּהּ מִבְּרַכְתָּא לְדִידְהוּ כְּאַרְבַּע
11 אֲמוּת דְּמִיָּא – לִפִּי שְׁכַל הָעִיר מִבְּרַכְתָּא נִידוֹנִית כְּאַרְבַּע אֲמוּת, אֲבָל
12 אֲסוּר לְהוֹצִיאָם חוּצָה לָהּ, וּלְפִיכָךְ אֵין בְּנֵי מִחוּזָא רִשְׁאִים לִיטְלָם עִמָּם
13 לַעִירָם.
14 הִגְמֵרָא מֵבִיאָה דִּין הַתְּלוּי בַּמַּחְלוּקָת רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי וְחַכְמִים: הִנֵּי
15 [–שְׁנָה] רַבִּי חֵיָּיא, חֶרֶם – מִצּוֹדֵת דָּגִים, שֶׁהִיוּ עוֹשִׂים עַל יְדֵי הָעֲמֻדָּה
16 גֹּדֵר שֶׁל קְנִים, הַנִּמְצָאֵת בְּתוֹךְ בְּרִיכַת מַיִם שֶׁעוֹמֶדֶת בֵּין שְׁנֵי תַּחֲוֹמֵי
17 שַׁבָּת שֶׁל שְׁתֵּי עָרִים, צָרִיךְ
18